nende armates, neil on kes surema au sees on. Ja kui nemmad ka ehk ei kaeba ja nurrise ollekohe, siiski ommeti mõtlewad monned tedda wahhest ommas süddames, ja arwawad, et Jumal otse neile liga teinud. Agga se on üks tühhi mõte. Meie kuk, selle jutto mõda, on targem. Temma ütleb: „kes „körges ellab, saab enneminne kahjo ja hädda näggema," ja temmal on mitto kord oigus. Üks, kes sure au järge peäl istub, kellel palio joudo käes on, peab kahhewõrra ennam wastopanuema, et sure jous läbbi temma niite liga mailma rõmo ei otsi, ja sega kül wahhest surema patto teeb, kül ka ihhule haigust ja waewa sadab. On ta ükskord hakkanud kidduma, kül ta siis wahhetaks hea melega alyema Tallopoiaga, kui sellel agga ter-

terwis käes. Nääb ta enneaegse surma tullewad —, oh! ta ennaks keik auja rikkust ärra, kui ta weel woiks omma ello pissut järkada. Se waene, kes maddalus es ellab, ei tunnegi wahhest need haigussed, pattud, willetsused, mis sel üllemal juhtuwad. Ning eks sel üllemal ka ikka olle surem wastus ükskord anda, kui allamal? — Sepärast ärra nurrise ja kaeba, sõ omma leiba, mis so ossaks seätud ja ussu kowwaste, et ka se rõõm, mis sul sest tulleb, et so ommaksed sind armastawad, mittokord neil pudub, kes sinnust üllemad on.

5.

Kaks warga warrastasid ükskord üchtlase ühhe hobbose, ja läksid temmaga omma teed. Ni pea, kui nemmad hea tükki maad ollid söitnud, ja pakso meisa war-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 27